

gældende Amt. Denne Bekendtgørelse skal gælde i 5 Aar, hvorefter ny Bekendtgørelse bliver at udstede paa Grundlag af en ny Landvæsenkommissionsforretning, men efter Forløbet af 1 Aar fra Bekendtgørelsens Udstedelse skal enhver, der mener, at der bør foretages Forandringer i den trufne Afgørelse, kunne forlange afholdt en ny Landvæsenkommissionsforretning, ligesom Landbrugsministeren paa samme Maade til ethvert Tidspunkt skal kunne rejse Spørgsmaalet om Forandringer i de trufne Bestemmelser. Omkostningerne ved Rystfredningen skulle bæres af Statskassen; dog er der i saa Henseende taget et Forbehold med Hensyn til de af private foranledigede Landvæsen- og Overlandvæsenkommissionsforretninger.

Under Forhandlingerne om det ovennævnte private Lovforslag er det fra flere Sider blevet fremhævet, at Landvæsenkommissionerne ved Behandlingen af disse Spørgsmaal maa antages særlig at ville lægge Vægt paa Rystejerens Interesser, og at det derfor kan befrygtes, at deres Afgørelser ikke altid ville blive upartiste. Regeringen deler imidlertid ikke denne Frygt, og naar der som ved den her foreslaaede Ordning staffles disse Myndigheder den fornødne sagkyndige Bistand, maa man anse det for mest praktisk og mindst bekosteligt at henlægge Afgørelsen til disse prøvede Institutioner fremfor at organisere særlige Strandvæsenkommissioner.

Med Hensyn til Lovforslagets enkelte Bestemmelser skal følgende bemærkes:

Til § 1.

Medens der vel ikke af Statens Højhedsret over Søterritoriet kan udledes nogen Beføjelse for det offentlige til at gribe ind i Rystejerens Raadighed over Strandbredden, der er privat Ejendomsret undergivet, maa det paa den anden Side erkendes, at et Forbud mod Borttagelsen af Sten m. m. fra Forstranden i adskillige Tilfælde vil blive uden Virkning, naar Rystejerer selv har uindskrænket Ret til at borttage disse Genstande fra Strandbredden. Naar det derfor gøres til en Pligt for Staten at staffe Rystejerne den fornødne Beskyttelse ved om fornødent at forbyde de nævnte Genstandes Borttagelse fra Forstranden og at afholde alle Omkostninger ved Rystfredningen, er det formentlig ikke ubilligt at forlange, at Rystejerer paa sin Side skal afholde sig fra Foretagender, der ville gøre de paa Forstranden trufne Foranstaltninger betydningsløse. I Overensstemmelse hermed foreslaas det, at Forbudet mod Borttagelsen af Sten,

Der, Sand og Grus fra Forstranden kan udstrækkes til de tilsvarende Strækninger af den udyrkede og for Græs vækst blottede Strandbred. Et saadant Forbud medfører ganske vist en Indskrænkning i Rystejerens Ejendomsret, men man stønner dog ikke, at den kan medføre noget Erstatningskrav fra Rystejerens Side, da den ikke har en videregaaende Karakter end de Indskrænkninger af lignende Art, der gælde i andre Forhold, i hvilken Henseende man f. Eks. skal henbije til de Indskrænkninger, der i Hensyn til de gældende Bygningslove paa forskellig Maade ere paalagte Ejeren med Hensyn til Bebyggelsen af de dem tilhørende Grunde. Det maa derhos bemærkes, at Forbudet kun kan nedlægges, naar det stønnes nødvendig i for at beskytte Rysten, og altsaa ikke er en umiddelbar Folge af et tilsvarende Forbud paa Forstranden. Medens det selvfølgelig maa ramme saavel Rystejerer som dem, der ifølge privatretlig Aftale have Afgang til at borttage de af Forbudet omfattede Genstande, har man paa den anden Side fundet det stemmende med Billighed at tillade Ejeren (Brugeren) at borttage disse Genstande, naar Borttagelsen udelukkende sker til hans private Brug.

Til § 3.

De her foreskrevne Endringer i Loven om Landvæsenkommissioners og Overlandvæsenkommissioners Sammensætning og Forretningsgang m. m. af 30te December 1858 begrundes ved de heromhandlede Sagers særlige Karakter, hvorved bemærkes, at de til Dels ville angaa Personer, hvis Navne ikke paa Forhaand kendes, og at Forligsmægling mellem et større Antal i Sagen interesserede Personer maa anses ganske hensigtsløs.

Til §§ 4 og 5.

Da Paaanke af en Landvæsenkommissionskendelse vil kunne tage lang Tid, har man anset det for rigtigst at foreskrive, at de ved Landvæsenkommissionskendelsen paabudte Foranstaltninger straks skulle bringes til Udførelse uden Hensyn til en mulig Paaanke af Kendelsen. Hvis Landvæsenkommissionskendelsen senere forandres af Overlandvæsenkommissionen, maa de trufne Foranstaltninger selvfølgelig forandres i Overensstemmelse med Overlandvæsenkommissionens Kendelse, saaledes som nærmere angivet i § 5, 2det Stykke.

Til § 7.

Den her fastsatte Bestemmelse svarer til den nugældende Lov af 13de April 1855,